59e jaargang. — No 82. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 14 October 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centie'

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

COMMUNE DE TONGRES — GEMEENTE TONGEREN

Election de SIX conseillers communaux
Verkiezing van ZES gemeenteraadsleden

LE 15 OCTOBRE 1911
OP 15 OCTOBER 1911

Stemt zoo!

1	2
Delvigne	Arckens
Meyers	Goffinet
Modave	Hardy
Schaetzen	Quaedvlieg
Van Ormelingen	Vanclee
Zeegers	Van den Bosch

TONGERSCHE KIEZERS !

Wilt gij het godsdienstig en stoffelijk welzijn van Tongeren?
Wilt gij dat handel en nijverheid bloeien?
Wilt gij den vooruitgang en welvaart van Tongeren?

Stemt dan voor uwe oprechte vrienden, de katholieken!
Stemt allen, als één man, boven de katholieke lijst,

onder nummer 1

Ouders, de oogen open.

Indien gij ooit de sluitingsmis van de maand Mei of de mis van den H. Geest in O. L. V. kerk hebt bijgewoond, hebt gij verstomd gestaan over het groot getal kinderen die de ruime kerk proppensvol vullen.

In de O. L. V. parochie alleen, zijn er een 900tal kinderen aan dewelken het godsdienstig onderwijs moet gegeven worden.

Kan de geestelijkheid der parochie alleen staan voor zulke taak?

Dit ware totaal onmogelijk. Indien de vier geestelijken der parochie alleen den Catechismus moesten geven, zij zouden onmachtig daartoe zijn. Het is immers onmogelijk dat een man op zeven plaatsen te gelijk weze en klas geve tegelijk aan 200 kinderen. Voegt daarbij dat, door de menigvuldige diensten der parochie, de geestelijkheid bijna iederen morgend gedeeltelijk belet is zich zelf met het godsdienstig onderwijs der kinderen te gelasten.

Indien dus enkel de geestelijken, zooals de wet hen zulks toelaat, de catechismusles in de scholen moesten geven, er zou schaar geen godsdienstig onderricht meer bestaan.

Ge ziet dus dat het godsdienstig onderwijs grootendeels berust in handen der onderwijzers en onderwijzeressen die als plaatsvervangers der ouders aangesteld zijn.

Ge ziet dus ook van welk groot belang het is dat het onderwijs in handen blijve van christene onderwijzers en onderwijzeressen, die allen zonder uitzondering het godsdienstig onderwijs geven.

Moest het onderwijs ooit toevertrouwd worden aan meesters die uit vrijdenkersnormaalscholen komen, die geen catechismusles meer geven, of nog eene doode les geven gelijk menschen zonder geloof, zonder christene overtuiging, het ware gedaan met het christen onderwijs uwer kinderen. Uwe kinderen zouden in de ongodsdienstigheid, in de ontkenning van God en godsdienst opgebracht worden.

't Is helgeen gebeurt in alle steden waar 't Cartel meester is.

Mannen bezield met haat tegen de Kerk, en het ordewoord ontvangend der Vrijmetselarij, beijveren zich overal de ouders aan te wakkeren gedrukte formulen te teekenen, waardoor de kinderen ontslaan worden van de godsdienstlessen in de officieele lagere scholen ; beambten der gemeentebesturen gaan zelf dit handteeken der ouders afvragen. Die gemeentebesturen benoemen slechts meesters die geen godsdienstles meer geven en komen uit vrijdenkersnormaalscholen. En zoo gebeurt dat, in zekere gemeenten van ons land, 80 per honderd der leerlingen der officieele lagere scholen, geen godsdienstig onderwijs meer ontvangen.

Welnu, is 't datgene wat gij voor uwe kinderen verlangt?

Neen !

De Tongenaar is godsdienstig, hij is overtuigd van de volstrekte noodzakelijkheid van het godsdienstig onderwijs.

Er zijn in gansch Tongeren geen drie huisvaders die hunne kinderen ontslaan van de godsdienstlessen. Alle ouders zonder uitzondering vertrouwen hunne kinderen aan de geestelijkheid toe in de parochiale catechismussen tot voorbereiding der Eerste Communie. Er is geen huis in Tongeren bij den armsten mensch waar 't Kruisbeeld en het Mariabeeld niet prijken aan den wand. Pas over drie maanden bewezen de onvergetelijke zevenjarige feesten hoe diep het godsdienstig gevoel ingeworteld is bij de bevolking ; de eenparigheid, de eensgezindheid van alle inwoners, de wedijvering in de armste wijken der stad zegden genoeg.

Men mag dus zeggen zonder aarzelen : het Tongersch volk vraagt een godsdienstig onderwijs voor de kinderen, het eischt christene scholen en christene onderwijzers.

Wel dan, ouders, opgepast !

Zult gij zeggen aan mannen die voor de vier vijfden niet naar kerk of kluis gaan, die niets weten van God noch gebod : « Daar hebt gij onze kinderen, doet er mee wat gij wilt, bezorgt hun een godsdienstig onderwijs of geen, gelijk gij wilt. 't is ons allemaal goed. »

Zoo zult gij nooit spreken.

En daarom zult gij kiezen voor mannen die de gevoelens onzer christene bevolking verlegenwoordigen.

ONZE WERKEN.

De katholieke meerderheid heeft deze laatste vier jaren voor 1 millioen 180 duizend franken nieuwe werken uitgevoerd.

Zij hebben onze stad eene waterleiding en eene prachtige elektrische verlichting geschonken en deze beiden in de verste hoeken onzer stad uitgebreid

Zij kasseiden den botermarkt, de Statielaan, den weg op Bloir, den weg op Henis, naar M Langenaeken, den rooden weg, de Hondstraat, de Vermeulenstraat, de Vettevarkensmarkt, het Begijnhof, de Koolkuil, den weg naar hunne Fonderie en wildra zullen de wegen naar Mulken en Bloir volleind zijn.

De liberale tristige farceurs, schreeuwen nu dat wij de stad in schulden steken Dat is een grove leugen. Dank aan het goed en wijs finantieel bestuur onzer mannen zijn de opcentiemen niet gestegen, want de waterleiding en de elektriek brengt zooveel aan de stad op, dat deze jaarlijks met de inkomsten, de annuiteiten of een gedeelte der ontleende som met de intresten kan afleggen.

Kiezers houdt die wijze bestuurders aan 't bewind en de geuzen uit de kas !

onder nr 1.

« *Picpusstreken.* »

Onder dezen titel vallen de liberalen in hun *Vrije Volk* van verleden zondag op lage en gemeene wijze, de Eerwaarde en verdienstrijke Zusters Picpussen aan.

∴

Wij stellen ons niet tevreden met eenvoudig te VERKLAREN dat het *Vrije Volk* liegt, doch met de inlichtingen ons door de belasterde ZUSTERS ZELF gegeven, en waarvan de Tongersche huisvaders de echtheid kunnen nagaan, BEWIJZEN wij het ook.

Het « Vrije Volk » heeft de Tongersche bevolking het volgende willen wijs maken :

1° « Nooit werd eene begijn, of één pater verjaagd (uit Frankrijk !) Uit eigen en vrijen wil, verlieten al die trekvogels het lauwe Zuiden, om zich te onttrekken aan de wet en aan de belastingen en imposten, die 't Fransch gouvernement hen wilde doen betalen zooals Jan en alleman. »

Dat is eenvoudig eene GROVE LEUGEN die ook niemand zal slikken. Als de blauwe schrijvelaar ze had moeten uitspreken op eene meeting, in plaats van ze op papier te zetten, dan was ze hem voorzeker in de keel blijven steken en was hij er in verstikt.

ALLE gazetten (Vrije Volk ook) hebben vroeger in 't lang en in 't breed verhaald hoe paters en begijnen MET GEWELD uit hunne kloosters werden gedreven ; hoe ze over de grenzen werden gezet, zonder iets te mogen medenemen ; hoe hunne kloosters door den Staat publiek verkocht werden. Iedereen herinnert zich nog die fameuse « LIQUIDATEURS » welke het Fransch gouvernement voor dat proper werkje benoemde en vooral een zekeren DUEZ die op bevel van minister Briand aangehouden werden veroordeeld om VERSCHILLENDE MILLIOENEN in zijnen zak gestoken te hebben.

Enkele Zustercongregaties, waaronder die der Picpussen, zijn TOT NU TOE nog niet uitgedreven geworden, maar hunne SCHOLEN en PENSIONATEN zijn door 't Fransch gouvernement GESLOTEN geworden en DAAROM, en om geene andere reden, hebben ze hun land moeten verlaten. Nu staan hunne LEDIGE gebouwen daar, en voor die gebouwen moeten ze nog altijd de CONTRIBUTIES BETALEN, ofschoon zij ze voor niets KUNNEN OF MOGEN GEBRUIKEN.

Dat is geene legende, gemeene volksbedriegers, maar ECHTE HEDENDAAGSCHE GESCHIEDENIS Doch wij weten sedert lang hoe die in uwe scholen onderwezen wordt ? — Dat is één !

∴

2° « De eerwaarde Picpusbegijnen zijn allemaal schatrijke burgerdochters. »

Men zou haast moeten gelooven dat het « Vrije Volk » daar ook al familie heeft, om zoo juist ingelicht te zijn ! Wij hebben niet gevraagd hoe rijk iedere Zuster is, — men zou ons beleefd wandelen gezonden hebben, evenals 't « Vrije Volk : de « BELASTING OP HET INKOMEN bestaat te Tongeren nog niet.

Doch in dat klooster zijn niet enkel « trekvogels uit het Lauwe Zuiden », maar ook VELE VLAAMSCHE ZUSTERS, OOK UIT LIMBURG ; onder anderen degenen die school geven HUNNE FAMILIEN KENNEN WIJ : het zijn eenvoudige BURGER- OF WERKMANSFAMILIEN. Het « Vrije Volk » kan ze, zonder veel oukosten, en zelfs te voet, gaan opzoeken. — Dat is twee !

∴

3° « Die schatrijke burgerdochters « zullen weldra voor 't publiek wasschen en strijken, en de Tongersche waschvrouwen en strijksters zien met schrik dien dag te gemoet. »

Vooreerst, indien die Zusters *schatrijk* waren, zouden ze zich niet gaan *moê maken* met *wasschen en strijken !* Het logieblad spreekt zich hier zelf tegen.

Sedert verschillende jaren wasschen die Zusters en strijken ze voor de Paters van 's Heeren-Elderen Het lasterbladje zelf *durft hun den steen niet werpen*, omdat zij zulk hard werk nood waarin de *logiemannen uit Frankrijk* ze gebracht hebben. Daarom bedreigt het de Tongersche waschvrouwen en strijksters, dat ze het weldra ook voor « *'t publiek* » zullen doen. 't Is niet de eerste maal dat het logieblad daarmee voor den dag komt ; maar tot hiertoe is het *valsche profeet geweest*, en *valsche profeet* zal het *blijven*.

Zou men niet zeggen dat de Eerw. Moeder Overste ten rade gaat bij 't « Vrije Volk », dat alles zoo goed schijnt te weten, — of heeft het misschien onderhandelingen aangegaan om zijn vuil goed daar te doen wasschen, omdat zij zulks met het machien doen, en het anders niet schoon te krijgen is ! — En dat is drie !

∴

4° « De Picpussen maken — of liever doen maken — schorten; kleederen, kant, hemden, broeken, enz. enz. en alzoo concurreeren zij de plaatselijke naisters dood. »

Welke *schijnheiligheid !* Ja, ze doen die kleedingstukken maken in de *Huishoudschool*, — ze bestaat toch wel om dat aan te leeren ? — *Maar al* wat *door de leerlingen* dier school *gemaakt wordt*, dat wordt hun op de prijsuitdeeling *als prijs teruggegeven* Hetzelfde geschiedt in de *lagere school*. Om dit te bevestigen, beroepen wij ons op de *getuigenis* van al de *ouders* die kinderen bij de Picpussen in school hebben of gehad hebben.

De Zusters zelf hebben dezen zomer VOOR NIETS *proeestekkeleeren* gemaakt voor de kinderen der stad, die anders *niet in de processie hadden kunnen meêgaan.*

Ieder jaar GEVEN ze ook kleedingstukken aan de kinderen binnen school, bij gelegenheid van den « *Kerstboom.* »

En men zou hen willen doen verdenken van te werken voor *hunnen interest !*

Die mannen verdeelen de anderen volgens hun eigen ! — En dat is vier !

∴

5° « De « ingenieuse » Masœurkens palmen geld binnen met hunne « godslampen » en andere « geldklopperijen. »

Zou degene die dat schrijft, de « Godslampjes » die in hunne kapel branden al geteld hebben ! Hij mag het gerust doen, en dan ook uitrekenen wat ze opbrengen !

Hij voegt er nog *andere geldklopperijen* bij.

Dat hij een ! zegge welke *godsdienstige* werken in de oogen der liberale persriddersgeene geldklopperijen zijn ? Worden die werken, *jaar in jaar uit*, in *hunne* gazetten als dusdanig niet *bekladderd ?* — Dat is vijf.

∴

6° « De Picpussen « verleugenen » (?!) de kinderen der school en gebruiken ze als ruiestokers van het huisbouden »

Dit en het volgende doet het bladje zich schrijvendoor eenen huisvader, zekeren *Mandus*.

Deze verwijt vooreerst aan de Zusters dat ze « hebben doen *bidden voor de gemeentekiezingen* », — die van Mei aanstaande had hij er nog mogen bijvoegen !

Maar, « Vrije Volk », waarom wordt gij nu in één zoo *bang voor de gebeden* der geloovigen ? Als eene processie door den regen uiteen geslagen wordt, dan *lacht en spot* gij met het gebed ; en zulks op *schandalige* manier !

Er is dus geene reden om NU kwaad te worden ! — Of zou het gebed misschien toch iets waard zijn ? — Hoe rijmt men dat alles te zaâm ? — En dat is zes !

∴

7° « De Zusters zouden de kinderen wijs gemaakt hebben dat, zoo de liberalen boven kwamen, zij verjaagd zouden worden !! »

Dat is zoo niet, vader « Mandus ». Uw kleintje heeft niet goed geluisterd gebad.

Men heeft hun gezegd dat zij moesten bidden, *niet* omdat de Zusters vreezen uitgejaagd te worden, — 'n keer meer of minder, dat steekt zoo nauw niet, — maar voor het *algemeen welzijn van 't vaderland*. Dat is echte *vaderlandsliefde*, al komt ze dan nog van *uitheemsche Masœurkens*.

Ten andere, vader Mandus, indien de Eerw. Zusters zulks gezegd hadden, zouden ze dan niet de waarheid gesproken hebben ? Wie heeft dan *hier*, op de vier hoeken der stad, die blauwe affichen *doen aanplakken*, waar wij in vette letters konden op lezen : « **Weg met de kloosters!** » Op dat oogenblik, *dachten* uwe liberale hoofdmannen *niet aan de kiezing ;* anders ware het niet gebeurd !

Ge meent toch zeker niet dat de Tongersche huisvaders dat al *vergeten* hebben ! — En dat is zeven !

∴

8° « De Picpussen zouden de kinderen verplicht hebben alle morgenden de Mis van 7 uren bij te wonen, op straffe uit de school te worden gezet. »

Zou Mandus of zijn kleintje al in die Mis van 7 uren geweest zijn ? — Er is nooit Mis bij de Picpussen om 7 uren, wel om *half acht*, gelijk in de hoofdkerk ; en de kinderen *kunnen* naar *die* Mis komen, gelijk die van de *gemeentescholen* op dezelfde uur *naar de Hoofdkerk kunnen gaan*. Doch NOOIT is hun de *verplichting* daartoe opgelegd, of een kind *uit de school gezet*, om niet in de Mis geweest te zijn. Dat *weten al de huisvaders* die kinderen in de school der Picpussen hebben. — En dat is acht !

∴

9° Eindelijk zouden de Zusters « de kinderen den plicht opgelegd hebben stappen aan te wenden bij vader en broeders om ze voor de klerikalen te doen stemmen. »

Het kleintje van Mandus heeft nogmaals slecht geluisterd, of wel vader Mandus zelf, die *borg blijft voor de waarheid*, heeft gelogen. Men heeft hun gezegd *dat ze de les NIET MOCHTEN opspellen aan vader of broeders, maar dat ze enkel konden bidden.*

Ruiestokers vormt men in *scholen zonder God* ; doch niet in *katholieke scholen*, waar het vierde gebod : *Vader en moeder zult gij eeren*, aangeleerd wordt. Dat wordt zij genoeg gewaar in uw huis, Tongersche huisvaders. — En dat is negen !

Niet tegen de Godsdienst !

Nu dat het weer kiezing is schrijven de liberalen wederom op alle toonen dat zij niet tegen de godsdienst zijn ! En het gansche jaar door spotten en schrijven zij tegen al wat godsdienstig is.

Als zij niet tegen den godsdienst zijn, waarom laten dan sommige liberale heethoofden niet toe dat er bij de zevenjarige Kroningsfeesten gesierd werd voor hunne huizen ?

Waarom spotten hunne gazetten met de katholieke gemeenteraadsleden als zij onze processiën vergezellen ?

Waarom noemen zij onze katholieke werkjongens die deel maken van het Werk der Retraiten, *lantaarnijesdragers, pilaarbijters*, enz.?

Waarom richten zij te Tongeren eene wereldlijke begrafenis in, op Goede Vrijdag, om 3 ure 's namiddags, op betzelfde uur als Christus voor ons gestorven is ?

Is dat alles niet omdat zij de godsdienst haten ?

Kiezers ! stemt niet voor zulke huichelaars ! Rukt ten zondag het masker af dat zij thans hebben opgezet, en stemt voor de katholieke lijst

ONDER nummer 1

De imposten op 'tinkomen.

De liberalen eens meester der kas zouden onze centen aan nutteloze beuzelarijen verspillen.

Nieuwe inposten zouden moeten geslagen worden, waar zouden zij deze vinden?

Wellicht zouden zij, eens meerderheid, dan rechtstreeks het inkomen onzer medehurgers aanslaan.

DE

blauwe Lagune

15de vervolg

Dick naderde nu de plaats die hij kende. En daar lag het rumvaatje, uiteengesprongen door de werking van de zon. De duigen gaapten wijd, de banden waren verroest en gebroken, en de inhoud er van — de geestrijke inhoud — moest al lang geleden, zich gemengd hebben met de zilte wateren tot een grok voor de visschen. En naast dit overschot van het vaatje lag een geraamte, waaraan nog slechts enkele lappen van kleeren. De schedel was zijwaarts gerold, en de onderkaak was losgeraakt van den schedel. Het gebeente van handen en voeten was nog overminkt. Zoo ook de ribben. Het was alles vlekkeloos wit geblekt, en de zon scheen er op, even onverschillig als op 't koraal, op dit geraamte van hetgeen eenmaal een mensch was geweest. Er was niets akeligs meer aan, maar het was voor Dick eene openbaring. Want ineens nu, duidelijker dan honderd leeraars het hem geleerd, of honderd boeken het hem verkondigd zouden kunnen hebben, ineens nu wist deze knaap, wien niemand over dood en begrafenis en al de dingen daarvan ooit gesproken had, ineens nu wist hij, zoo zeker als hij wist dat vuur hem brand zou, dat ook hij zelf eens wezen zou als 't ding dat daar vóór hem lag, hij zelf, en Emmeline. Wel genoeg reeds had hij doode dieren, ook geraamten van visschen en vogels gezien, maar aan geraamten van menschen had hij nog niet kunnen denken. Nu echter drong opeens het begrip van de wet des doods in hem door, en hij vatte, hij begreep het.

Een tijdlang nog staarde hij roerloos op het witte gebeente ; en toen met een zucht, stapte hij in de boot en duwde haar van den wal af, zonder nog eens om te zien. Hij stak de lagune over en roeide langzaam huiswaarts, langzamer dan anders, en zooveel mogelijk in de schaduw blijvende van de boomen op den oever. Voor 't eerst van zijn leven waren er in hem gedachten, die hij vroeger nooit had gekend. Voor 't eerst van zijn leven rezen er in hem vragen, die hem tot dusver even vreemd waren gebleven, als aan een zorgeloos kind de vragen naar menschenlot, bestemming en eeuwigheid.

Toen hij den wal bereikte bij de hut, stond daar Emmeline.

Zij droegen de bananen naar huis en hingen ze op aan een tak van den artoe-boom. Dan maakte Dick 't vuur aan voor het avondmaal. Zoodra dit gedaan was, ging hij weer naar de jol en kwam terug met iets in de hand. Het was de werpspies met de ijzeren punt, of, juister, het waren de twee stukken ervan. Dick had van hetgeen hij gezien had, nog niets aan het meisje gezegd.

Emmeline zat op het gras. Koko, haar vogel, trippelde om haar heen, de brokjes banaan oppikkende, die zij hem toewierp. Een briesje deed de schaduwen van den artoe dansen over het gras en de bladeren van den broodboom tegen elkander klateren met een geluid als van vallende regendroppels.

— Waar hebt ge dat gehaald ? vroeg Emmeline, naar de stukken van de werpspies wijzend, die Dick naast haar had neergeworpen, terwijl hij in de hut ging om het mes te halen.

— Daargaande op het strand antwoordde hij, en hij ging weer zitten en bekeek de beide fragmenten, om te zien hoe hij ze 't best aan elkaar kon voegen.

Ook Emmeline keek naar de stukken, Maar het ding beviel haar niet. Het was zoo scherp en zoo wreed, en het hout boven den punt was zoo zonderling donker gevlekt.

— Waar ? vroeg zij

— Daar aan den overkant. Het lag op het zand, en het zand was vol voetsporen. Er moeten menschen zijn geweest.

— Dick, wat waren dat voor menschen ?

— Dat weet ik niet. Ik klom op den heuvel en ik zag hun booten nog in de verte, heel ver weg. En dit ding lag op het zand.

— Dick, zegde Emmeline, weet ge nog wel dat geraas gisteren ?

— Ja, zegde Dick.

— Ik hoorde 't ook dezen nacht nog.

— Wanneer !

— Dezen nacht, voor de maan onderging. Ik werd wakker. Gij sliept. En toen hoorde ik duidelijk weer van verre dat vreemde geluid, als van eene trom. Toen de maan was ondergegaan hield het op.

— Dat moeten zij zijn geweest, zegde Dick.

— Ik meende zelfs stemmen te hooren, zegde Emmeline. Maar ik was er niet zeker van. Ik dacht dat ik het misschien maar droomde.

Hierop verzonk het meisje in gepeins, terwijl Dick met merkwaardige handigheid de twee stukken van de werpspeer met kokostouw aan elkander voegde. Vervolgens schuurde hij de ijzeren spits met zand, tot zij blonk. En na dezen arbeid bewonderde hij het moordtuig met stralende voldoening. Nu had hij een wapen. Waarvoor hij een wapen noodig had dat wist hij zelf niet. Maar in elk geval, hij had nu een wapen.

Eenskaps deed een schreeuw van Emmeline hem opspringen. Het meisje, reeds overeind, wees naar iets, en daar, in het oosten, geen halve mijl ver, kwam een groote schoener met volle zeilen om den hoek van het rif gestevend. Zoo dichtbij was hij, dat alles op zijn dek zichtbaar was, zelfs de mannen, die over de verschansing lagen en naar het eiland keken. En de mannen moesten ook twee figuren zien op den wal : Emmeline met hare fladderende haren en haar gordelkleedje van gestreept flanel, en Dick tot aan den gordel naakt en met zijne werp pies in de handen, volmaakt het ideale paar wilden.

— Zij varen voorbij, zegde Emmeline, met een zucht van verlichting.

Dick echter begon als een razende heen en weer te loopen, te schreeuwen en te wenken, om het schip te doen bijleggen. Een oogenblik later kwam er op den wind een geluid als van lachen, een vlag aan den gaffel werd spottenderwijze op en neer gehaald, bij wijze van groet, en de schoener zeilde voort.

Feitelijk was de kapitein op 't punt geweest van bijleggen, twijfelende of de beide figuren schiphreukelingen dan wel wilden waren. Maar de werpspies in de handen van Dick had in 's mans meening de schaal doen overslaan ten gunste van wilden.

Binnen een uur tijds was de schoener aan den gezichtseinder verdwenen.

XIII

Maanden gingen voorbij, zonder dat er iets vermelde zwaardigs geschiedde. Alleen werd in dit tijdperk Emmeline, zonder zelf het flauwin dit tijdperk Emmeline, zonder zelf het flauwin te hebben, tot eene geforste vermoeiden er van te hebben, tot eene geforste tuinerde jonge dame. Dit had op de volgende wijze plaats.

Dick had op eene ondiepe plaats in de lagune een oesterbed gevonden, en bij laag water had hij eenige van de hem volslagen onbekende schelpen meegenomen, om ze te onderzoeken. Bij de eerste, die hij opende walgde hij van den aanblik zóózeer, dat hij zeker van elke verdere kennismaking met deze weekdieren zou hebben afgezien — indien hij niet onder den baard iets gevonden — dat zijne aandacht trok. Het had gevonden, dat zijne aandacht trok. Het was eene parel, ongeveer tweemaal groot er dan eene erwt, en zóó glanzig, dat Dick de schoonheid er van bewonderen moest, hoewel volslagen onwetend van de waarde.

Hij smeet de ongeopende oesters neer en bracht het ding aan Emmeline. Den volgenden dag, toevallig langs dezelfde plaats komende, vond hij de neergeworpen oesters allen dood en open in de zon. Hij onderzocht ze en vond in één er van nóg eene parel. Nu verzamelde hij ongeveer een schepel oesters en liet ze sterven en opengaan. Hij was op de gedachte gekomen van een haarsnoer te maken voor Emmeline. Zij had er reeds een van schelpen ; nu zou zij er ook nog een van die glanzige ronde dingetjes krijgen.

Het duurde een gerumen tijd, maar na vier of vijf maanden was de verzameling toereikend. Dick boorde met eene naald er gaatjes in, en Emmeline reeg ze aan een draad tot een snoer. De meeste waren groote paarlen — zuiver wit, zwart, oot rooskleurig — sommige volmaakt rond, andere peervormig, en sommige onregelmatig. Het snoer was misschien wel een half milioen waard ; want Dick gebruikte enkel de grootste exemplaren en de kleine wierp hij weg. En zoo had Emmeline een collier om den hals, dat menige vorst in haar zou hebben moeten benijden.

Eens op een avond, toen de hemel reeds vol sterren stond, verscheen Dick op den drempel van de hut. Hij was naar de waterkant gewesten zooveen teruggekomen. Nu wenkte hij Emmeline om hem te volgen

— kom toch eens kijken, zegde hij.

Hij ging vóór, en toen zij het water naderden, bespeurde Emmeline, dat er iets vreemds was aan de lagune. Op een afstand gezien leek zij als eene plaat van grijs marmer, gevlekt zij als eene plaat van grijs marmer, gevlekt met zwart. Maar bij het naderen ontdekte men dat die grijze kleur slechts een gezichtsbedrog was.

De lagune stond letterlijk in brand. Het lichtgevende vuur was tot in haar binnenste doorgedrongen, zoodat elke kornaltak eene toorts geworden was, elke visch eene voorbijdrijvende lantaren was. Het instroomende getij, dat het water opstuwde, deed den ganschen glinsterenden bodem der lagune flikkeren ; de op den oever loopende golfjes geleken glimwormen.

— Kijk ! zegde Dick.

Hij knielde neer en stak zijn vóór-arm in het water. Het ingedompelde gedeelte brandde gelijk een smeulende lakkel. Emmeline kon het even duidelijk zien als of de zon er op scheen. Toen trok Dick den arm er uit en zoo ver als het water gereikt had was hij bedekt als met eene vurige huis.

Zij hadden ook vroeger het lichten van de lagune gezien. Meestal zelfs, wanneer er geen maneschijn was, kon men het voortschieten van de visschen zien als lichtende banen Maar dit verschijnsel was nu toch iets nieuws.

Ook Emmeline knielde neer en stak hare handen in het nat, zoodat zij een paar lichtgevende handschoenen aanhad. Zij lachte en schreeuwde het uit van plezier. Dit was inderdaad het vermaak van met vuur te spelen, zonder het gevaar van zich te branden. En toen wreef Dick zijn gezicht met het water, tot het gloeide.

Om nog beter van het merkwaardige schouwspel te kunnen genieten, gingen zij samen in de boot en staken van wal. De riemen, voor zoover zij ingedompeld werden, waren, als staven glinsterend zilver. Daar onder zweefden de vissichen, komeetstaarten achterlatend. En elke kornaltak was een glansver-preidende lamp.

Zij landden op het rif en keken over de branding. De zee was wit en helder als sneeuw, en het schuim geleek eene heg van vuur.

En terwijl zij naar dit buitengewone schouwspel stonden te staren, werd schier in een oogenblik, haast even plotseling als het afdraaien van een electrisch licht, het lichtgevend verschijnsel uitgedoofd Donker en zwart, als door een tooverslag, waren weer de wateren.

De maan kwam op. Haar rand verrees juist boven den horizont, en toen haar aangezicht langzaam te voorschijn kwam van achter een gordel van waas boven de waterlijn, keek het rood en toornig, gevlekt met rood, als het aangezicht van Eblis...

(t Vervolgd)